

IONI·LISI

LETO V.

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO

ŠTEV. 12

SVEŽI VETER

*Sreča te išče,
um ti je dan,
našel jo bodeš,
ak' nisi zaspan ...*

**PESEM ZUNANJIH MINISTROV
ŠTIRIH VELESIL**

Mi smo štirje,
ki papirje
podpisujemo.
Barantamo,
prazno slamo
vztrajno mlatimo.

V kabinetih
pri kofetih
uradujemo.
Večne seje
mi brez meje
nategujemo.

Rezultate
vsi poznate:
mi — trgujemo!

NA DRUŽABNEM VEČERU NKVD

»Poznate Puškina?«
»Ne spomnim se. Kaj je že napravil?«

BABICA PRIPOVEDUJE...

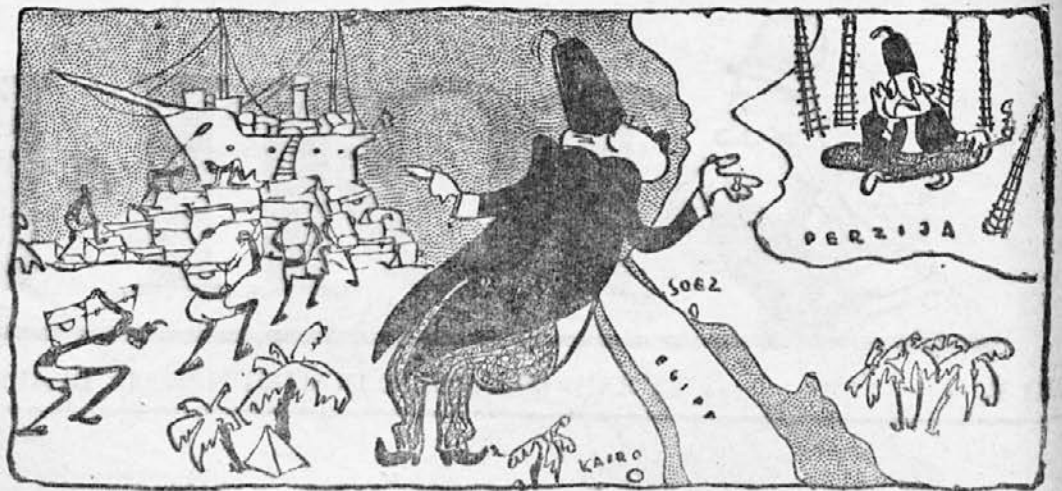
... in potem so Jugoslovani namahali Ruse in
pravljica o nepremagljivosti sovjetskih nogome-
tašev je končana...

Zlata svobodica

Kot javljajo inozemski časopisi, je bil spuščen
na svobodo morilec Trockega.

»Hm! Ko prideš iz ječe, te naenkrat mine
občutek sigurnosti. Tam vsaj veš, da si na
varnem!«

Resk:

Sovjetski pesnik sovjetskim

Prijateljem

(Prosto po Puškino)

Ne, nisem ne, laskač, če pojem
o Stalinu in ga slavim.
Jaz pojem, da je kaj v želočcu n
kar misli CK, to le govorim.

Bojim se ga: čvrsto in z bičem
upravlja roka nas njegova;
z zapori, lakoto, vojsko
oživil Rusijo je znova.

Čeprav starost v njem kipi,
vendár so radosti mu tuje;
ljudem, ki javno jih kaznuje,
na tihem dvojno smrt želi.

V pregnanstvu živel bi več let,
po dragih bi samotni tožil,
če ne bi on svoj prst izprožil, —
da zdaj sem tiho kot skelet.

Omrežil je vse misli moje,
določil pesniški navdih,
pa naj mu hvale ne zapoje
hudo prestrašeni moj stih?

Laskač? Jaz? Ne — laskač revari,
v nesrečo Stalina bi gnal,
in kar pravic imajo »carji«,
le grob bi mu še izkopäl.

Dejal bi: ljudstvo Stalina preziraj,
njegov robati glas zatri!
In birokratov ne podpiraj,
ki pijejo nam našo kri.

Gorjé, kjer birokrati vdani
okrog CeKaja se gnetó,
a pesnik od NKVD izbrani,
on piše — z njihovo glavó!

Hej, kolega! Ali ne misliš, da bi bilo
zate dobro, če bi poslal nekaj prtljage naprej?

**KAJ BI BILO, ČE BI ONA MORALA
POVEDATI RESNICO...**

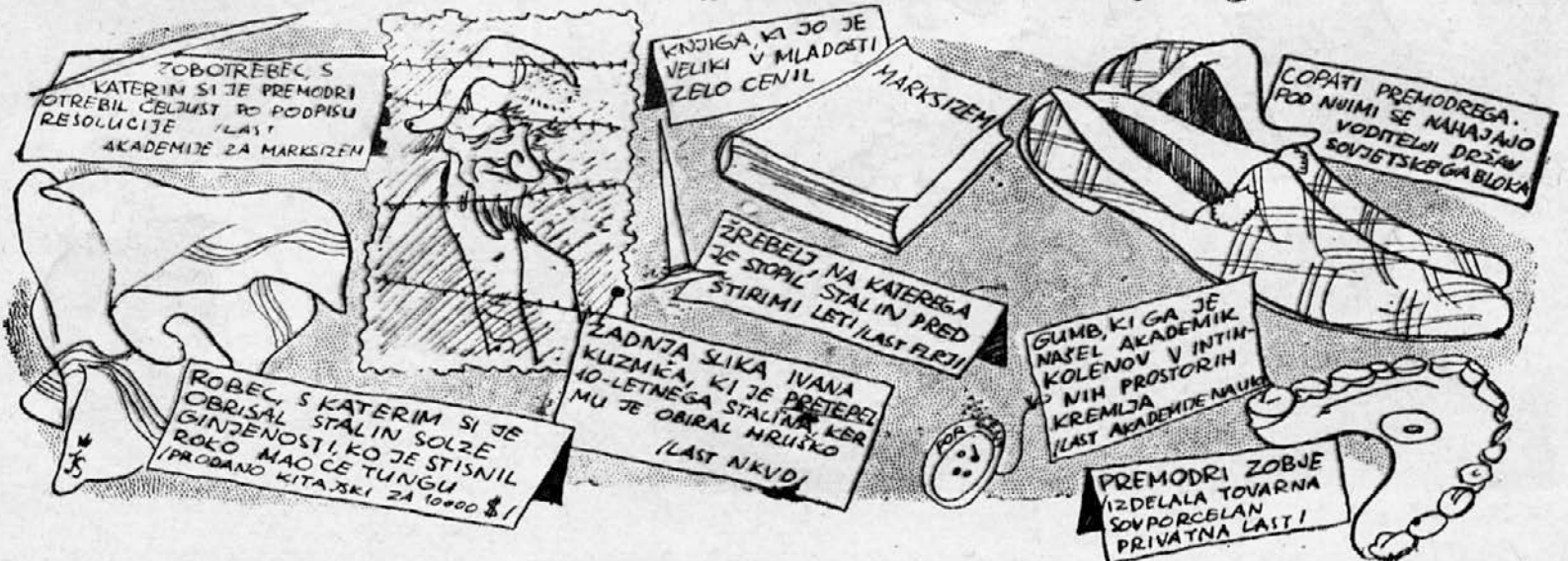
- Tvoja usta, dekle, so kakor roža...
- (— ker jih mažem z »Zlatorogovim« ružem...)
- Tvoji lasje, dekle, so kakor svila...
- (— ker jih umivam z »Zlatorogovim« šampom...)
- Tvoja koža, dekle, je kakor baržun...
- (— ker jo negujem z »Zlatorogovim« toaletnim milom...)

No, k sreči ni potrebno vedno vsega povedati,
zato pa kupujte Zlatorogove kozmetične
preparate!

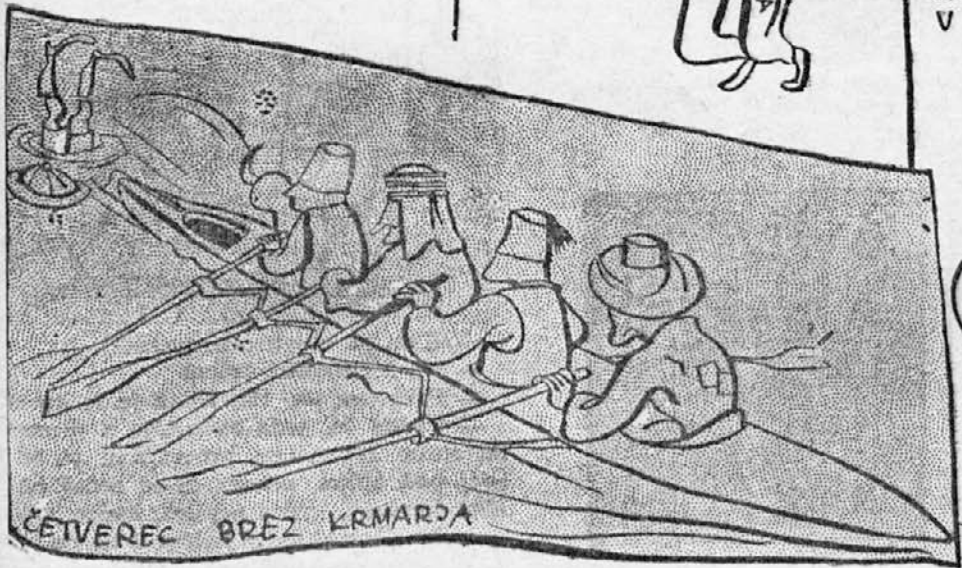
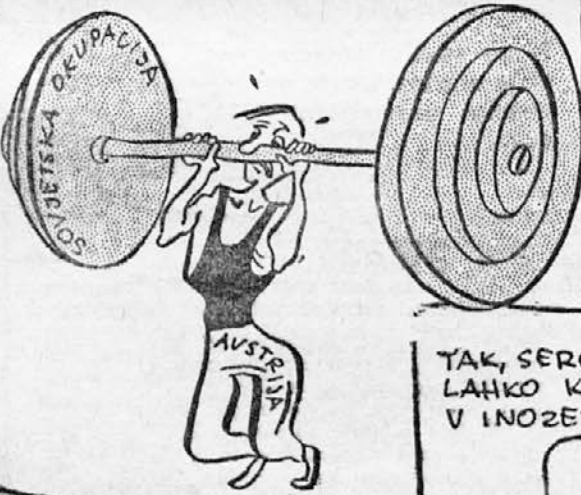
TVOJA ZEMLJA — MOJE ŽITO

Ko je letos spomladi grozila posevkom v Bol-
gariji zmrzal, je telefoniral Stalin Červenkovu:
»Tovariš Červenkov, kako kaj kaže naše žito
na tvoji zemlji?«

Nekaj dragocenosti iz Kremlija

OLIMPIADA

IDA

De Gasperi vsem na ves glas oznanja, da Rim si z nami zblizanja želi, mož mojster, virtuozi je gobeždanja, hinavec, ki zavija rad oči.

In človek skoraj nehote se vpraša: čemu toliko fraz in besedi? Za zblizanje poljubna so dejanja, o tem pa, žal, mož nič ne govori.

Primer nam lep, kako sodelovanje zamišljajo gospodje v Rimu si, je prav de Castrovo imenovanje, ki kot iredentist goreč slovi.

Vitelli, ki se z italjanstvom ukvarja, presaja na tržaški ga teren, tržaški Lloyd, kjer zdaj je za krmarja postavljen admiral bil de Courten.

In končno: vse to laško gobeždanje, da agresija jim od nas grozi, se zdi nam volkovo dokazovanje, da jagnje vodo mu bajje kali.

Se Winterton komedije zdaj zganja, ko sveto zatrjuje, da bo v STO pravično rešil sporna vsa vprašanja in da Slovincem v škodo to ne bo.

Da se poslabšalo ne bo jim stanje, to mu verjamejo Slovenci vsi, kaj slabšega še, kot je že sedanje, res skorajda že več mogoče ni!

V Egiptu kralja so razbremenili, ker ni nositi mogel kroni dve, a kakšni so nagibi jih vodili, da z njimi so obremenili otroče?

Glavan posestniške diplomacije ni dolgo v Perziji sultanoval, in ker še anglofilske je manije imel, je hitro vlogo odigral.

V Ameriki jeklarji match končali s tovarnarjev ekipo v boksu so, rund triinpetdeset so se dajali, a končno zmagali so le s K. O.

Volilna borba ki se zdaj odvija v Ameriki, nam kaže ideal, ki zanj bori se tu demokracija, a tam mogotci, tisk in kapital.

So v Pan-mun-jomu severni pristali, naj prostovoljnost za ujetnike velja, seveda so pri tem pogoj spet dali, da naj se je Kitajcem ne prizna.

Zdaj, poslušalci dragi, oprostite, okvaro majhno tehnično imam, zato do drugič, prosim, potrpite, morda takrat kaj boljši bo program.

Puščavsko čudo

»Ti, Nabuki, kaj pa se gredo tilč tukaj?«

»Šejtan! Kaj ne vidiš, da proučujejo tuniško vprašanje?«

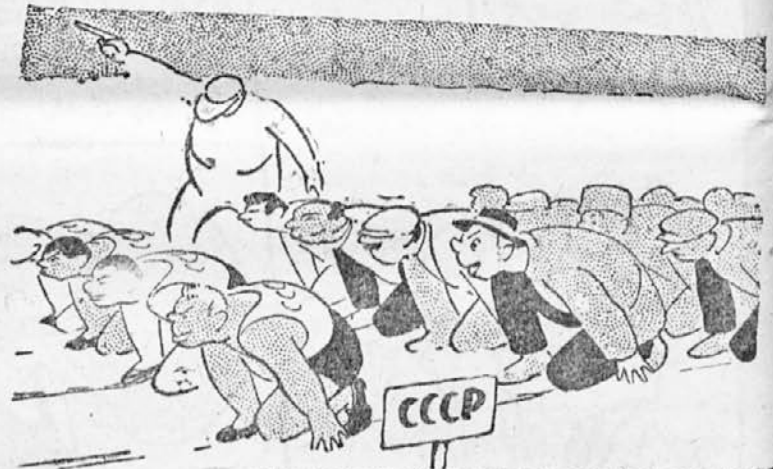
VSE ZA NAS...

Dva visoka bolgarska funkcionarja se peljeta v avtomobilu mimo obdelanih polj. Zagledata kmeta, ustavita avto in ga povprašata, kaj dela.

Kmet molči. Ponovita vprašanje, pa zopet brez uspeha. Tedaj pravi prvi: »Pusti ga, naj sadi kar hoče, saj bo tako vse za nas!«
Tedaj se oglasi kmet: »Sadim konopljo, katere se pletejo vrvi!«

Na letošnjih olimpijskih igrah

je za vsakim sovjetskim atletom startalo krdelo spremljevalcev.

25. JULIJ

(Ob obletnici propada fašistične Italije)

Takrat, ko pred devetimi so leti martinčku laškemu na rep stopili, zapadni učenjaki so trdili: žival brez repa ne bo mogla živeti. Da to bile zablode so neznanja, najlepše nam živalca dokazuje, ki ji izguba repa ne škoduje, ampak celo nov rep ji že poganja!

ALI RES ZAKASNELI GOSTI...?

— Kam pa vidva tako veselo?
— Na Mariborski teden!
— Prepozna sta! Saj tedna je že konec...
— Tedna že, toda zabavišče s plesom in izvrstnim artistskim programom je še naprej pod milim nebom. Tam sedeš na vrt Kino-kavarne, malce popiješ, malce zaplešeš — in Mariborski teden nategneš tja do jeseni!

ČESKA V SLIKI IN BESEDI

»Marženka, koraki na hodniku!«

»Po nas so prišli!«

»Hvala bogu! Samo hiša goril!«

KRONIKA JURČKA FRNIKULE

Zdaj pravijo, da je v Mariboru kopalna sezona. Pa bo menda kar res, saj očka pravi, da povsod, kamor človek pogleda, kopljejo. Kopljejo na Glavnem kolodvoru, kjer so celo že postavili napisno tablo, da bi Mariborčani ne pozabili, da je tam nekoč stal kolodvor in da bo zelo verjetno v daljni bodočnosti tam zopet kolodvor. Kopljejo tudi na že slovesno odprtem otroškem igrišču, kopljejo po cestah, blizu cest in daleč od cest, skratka kopljejo toliko, da se še kopati ne utegnejo.

To imajo oni od komunale boljše urejeno. Kadar je vroče — sončno, se hodijo menda na otok hladit, kadar pa dežuje, zalivajo parke. Pravijo: »Naročilo je naročilo, pa če bi ošpičene preklje padale z neba...!« Pa to ni povedala teta Ivanka, ki vedno vse kritizira, ampak je celo res, tako res kot ono, da so podrli tista lepa drevesa ob novi promenadi zaradi novih pločnikov in da bodo menda podrli tudi še kar nekaj hiš ob njej, kajti pravijo, da red mora biti, pa če se vse podre.

Zato pa tisto novo palačo na Glavnem trgu tako naglo gradijo, da se menda še prej ne bodo utegnili pobotati med seboj, ali naj bo osemnadstropna spredaj ali zadaj. Stric Lojze se strašno jezi na to hišo in pravi, da bo sedaj moral, če bo hotel imeti kaj od Pohorja, iti prav na Glavni most, kar pa je zanj prevelik »strapac«, saj mora mimo bifeja Velike kavarne, kjer točijo pristno domače mariborsko pivo, ki je nekje mnogo boljše kot pa tisto »uvoženo« laško.

Sicer pa je sedaj vse v znamenju olimpiade in dopustov, pravi očka. Teta Ivanka je vzdihnila, da če se bo še enkrat rodila, bo prav gotovo postala kakšen nogometaš ali pa kak podooben kulturni delavec, ker edino nogometaši

in direktorji še danes lahko potujejo po svetu za tuj denar. Stric Lojze ji je pa rekel, da če bi na olimpiadi imeli tudi tekme v jezikanju, bi ona gotovo bila v državni reprezentanci in vsak drug dan v časopisu nastikana z zlato kolajno, kot naši veslači ali nogometaši.

Za nov šport pa so vneti vsi prebivalci Gradišča, ki so mu včasih pravili Hutterjev blok. Očka pravi, da so tam skoro vsi stanovalci zaprosili za delo v nočni izmeni, da bi tako lahko vsaj podnevi spali, ker Mariborskega tedna na veseličnem prostoru noče in noče biti konec.

Stric Lojze pa je predlagal, da naj gredo ta čas tisti, ki jim ta kraval kvari živce, raje na dopust, delat pa naj pošljejo umetne delavce, umetne uradnike, umetne kuharice in umetne direktorje — saj imamo že »umetnega kovača« tam v Vetrinjski ulici, kjer sedaj prodajajo originalne makedonske srebrne izdelke »made in Maribor«.

Te pozdravlja
tvoj Jurček Frnikula
pionir v I. d. razredu gimnazije.

NEHVALEŽNOST PA TAKA

Nekdo je z zadnjimi močmi prelezal plot, da je ušel razjarjenemu biku. Ko je bil na drugi strani na varnem, mu je jezen zabrusil:

»Nehvaležneš! Vse življenje sem bil vegetarijanec.«

OTROŠKA RADOVEDNOST

- »Očka, ali te smem nekaj vprašati?«
- »Seveda. Kaj bi pa rad vedel, sinko?«
- »Očka, ali se ti takrat, kadar noga zaspi, zapro tudi kurje oči?«

Prvi spomenik v Mariboru

Maribor slovi kot mesto brez spomenikov. Zato so še pred leti ustanovili odbor za postavitev spomenika. Da bi pa Mariborčani ne pozabili, da imajo tak odbor, predlaga »Toti list«, da bi postavili tale spomenik najprej odboru samemu.

Rešk:

Vožnja na Mariborski otok

I.	II.	III.	IV.	V:	
Sonce sije, pot mi lije, ko da bil bi kup gnojá.	Avto pelje, vse se melje proti vratom, kar se dá. Avto čakam, milo plakam, sem ves moker od znojá.	Avto pelje, vse se melje proti vratom, kar se dá. Zdaj ne joč, divje skoč: bođi bokсар — to veljá.	V avto drenjam se, napenjam, rinem z glavo v hrčta dva. Voz se ziblje, vse me riblje od želodca do srcá.	Voz obstane, ljudstvo plane v dirko blázno prek cestá. D'nar preštevam, se ogrevam skozi kožo do mesá.	Kuponček kupim, že se lupim sem od papka do petá. V vodo planem, več ne ganem: zdaj sem k. o. sredi dná.

Težka je pot s kovčkom po Mariboru

Zato pa zavij v najbližji hotel — ki je obenem najprikladnejši, najcenejši in najpriljubljenejši:

Nikdar, ko v Maribor prispem, ne vprašam, kje naj spim in jem, ker vem, da vsem edinole »Turist hotel« popust daje.

Po desetih dneh bivanja soba 106.—, namesto 136.—, ali 96.—, namesto 116.—. V restavraciji »Turist« pa hrana s 16 odstotki popusta!

Novourejeni

TURIST-HOTEL, MARIBOR

Sodna ulica — najbliže kolodvora

VI SPRAŠUJETE — PRAVNI REFERENT ODGOVARJA

Vilolovec, Maribor. Sprašujete, kako najhitreje in najceneje pridete do lepe vile. Uporabite priznano »Bomba« metodo s kožo: Najdite starčka, ki ima vilo in kožo, ki mu je vse na svetu. Potem ga ločite od kože, ker tega najbrž ne bo prenesel. Ko zaradi tega zbolí, mu dan za dnem sugerirajte, da bo kmalu umrl, v ta namen molite devetdnevnicu in se postite. Sedaj morate le še s primernim juridičnim znanjem prinesiti vse zakone okoli in si dajte zato pri strokovnjaku napisati testament, pa je vila vaša. Metoda se je v primeru Bernekarjeve ulice v Mariboru dobro obnesla, zato jo vsem topla priporočamo!

OPTIMIST V MARIBORSKEM HOTELU

— Bodite tako prijazni tovariš vratar, in me budite ob pol štirih zjutraj!
— Ne bo treba, saj zaradi kravala pred Dancinom preko ceste do pol štirih itak ne boste zaspali...

Blažena brezskrbnost

»Ne, ni tako hudo! Sestavne dele za vse znamke dobim pri Slovenija-avto, ki ima stalno zalogo sestavnih delov. In to kar za dinarje!«

— Jesaskristiasandhajligekraje, libe frau Muršec, zaj pa bo, kaj bo...
 — Oba herns auf, frau Kliček, kaj te je pa že los, krucinal! Sans jo ganc konfuzi...
 — Bos verns net konfuzi, majndraj, če bo pa zaj-zaj konec sveta, Jesasmarjandjožef! Bos mohma, frau Muršec, bos mohma?!
 — Oba redns šo, hergotsakra! Bos is los? Pa ofnajte že enkrat lape, saj me bote ganc durhundurh naris naredli mit inere švefel od konec sveta!
 — Na azo, i zog jo, losns ma v miru vse nahercelat, kaj je los! Azo, te frau Pezerl — kens e — fon dera da man a tekstülinsaner is...
 — Oba jo, redns ma net zo tamiš! Od Pezerl-čke mož ibahaupt splöh ni inšaner, čisto en gmajn tekstülmehaniker je, al kak se že totemi reče...
 — Azo, losns ma ausredn, kruclifiks — izioe vuršt, kaj je — hauptzohn, da ma azo od frau Pezerl da man takšne bukve, bo ols drin čisto genau nadrukano piše, da bo zaj-zaj konec sveta. Naha virt kuman, vi hoasta šo — da Je-jehas... oda Jehobas, oda...
 — Aha, od totiga hobi a šon bos kert! Tes san, visns, tisti jehoviterji, di boš šo form krig, gor pri tistem gerntnermajstri na Koroščevi cesti, Dšamoni — oda bi er šo khajns hot, v slamo ajngviklt v gurkenbazen skakali, majnzöl, to je bil a morchec...
 — Bos, bos, redns ma jo net zo gotlesteriš taber! Morchec bo naha, ko bo tisti njihov hergot Jehova prišel, pa di gance velt cakupakum dolzažgal...

viterska rengirunga, no takrat bo tudi rihtik paradš na zemlji, hoda ksokt...
 — Jo, oba zakaj bi pa te glih samo alajnik jehoviterji nazaj ostali, hargotjezus! Kaj pa te bomo mi, ta drugi? San tes pezere lajt, te jehovita, oda bos?
 — Natirli sans pezere lajt, hot jo e da her Pezerl ksokt, te san ausigveltes folk, hoda ksokt...
 — Zo vi di oltu Judn, oda zo, kak je blo cu hitlacajtn?
 — Zelpstferštendli — saj majo fon Hitla zajn »Majnkämf«, pa »Dajčland in kamf« pa kaj jaz vem še vse za en »kamf« za jehovitarško sveio pismo, mende. Hobs jo zölba ksegn, pri tistem njihovem škofli!
 — Bos, kaj te škofa tudi majo!? O du majne gite!
 — Kaj pa te, še negi več škofov, al kak se jim že reče, majo, visns! Pri njih je menda že vsaki drugi škof, al pa oberškof, al pa unterškof... Und ole mitanand furtafurt molijo, da bi že kmalu prišel konec sveta...
 — A zo bos!? In zaj bo konec sveta? Bos mohma, frau Kliček, bos mohma?
 — Jo, da her Pezerl hot ksokt, ajnšrajbat se je treba noter meč Jehoviterje, naha delat pokoro, pa molit, da bo kmalu konec sveta, naha verns aufignumen v izvoljeno ljudstvo unta di pezern lajt, hoda ksokt da her Pezerl!
 — Jesas, frau Kliček, tez izioe ols niks! To bi že vse naredla, samo tes ajnihupf in Dšamoni zaj gurknabajer, ter past ma net...

Radijska procesija

Da čudeže te tehniko ustvarja, zrkvoški župnik nam lahko pove, ki z bogom se po radiu zgovarja, da točen datum dežja napove

Ko bog iz studia ga obvestili ljubljanskega so: jutri dež začne! brž mežnarju so župnik naročili, naj za procesijo pripravi vse

Ko so v procesiji za dež molili gospod, so plaho škilili v nebo, in glej hudirja: kmalu opazili oblakov črnih gosto kopo so

In ko na zemljo izsušeno lili oblaki črni so zalogo vso, gospod pobožno so roke sklenili: Za radio — zahvaljeno nebol

Skrivalnica

— Kje se v Mariboru najboljše je? Kje je v Mariboru najboljše vino? Kje je v Mariboru najboljša postrežba? Kje so najsolidnejše cene?
 — Eh, ne boš me, očka! To ve že vsak vrabec na strehi. V »Ho'elu Orel« kajpak!

— Kamen mi je padel s srca, ko sem zvedel, da je prodajalna trgovskega podjetja Brazda »Pri kmetici« na Koroški cesti 7 tako lepo na novo urejena. Kosilo sedaj ni nikoli več prižgano, ker žena istočasno z nakupom na trgu oskrbi tudi nakup špecerije in vsega, kar potrebuje za dom...

Mariborski obraz

— Kristasjezas — bos zi net zogn! Dolzažgal — pa koj di gance velt cakupakum! To je ja hujši ko atombombn, tu hajligahiml! O jesasmarjandjožef — iz tes voar...?
 — Majnerdraj — hobs zölba ajgenhendik glezn v tistih nemških bukvah. Saj je bojda neki tisti Jehobas, oda vira šo hoast, htel že fircena-joar konec naret, pa naha spet, bo da Hitla kuman is! Ampak zaj, zaj pa je šlus, hoda ksokt da her Pezerl. Zaj je na svet prišla tota sata-nova rengirunga...
 — Jesasjesas, hobi ina net ima ksokt, da je tota rengirunga rajn od vruga! Na zegns, jec homas
 — Na azo, nah pa te bo najnonajncig gance najnonajncig percent od vseh ludi hin, hoda ksokt, glih samo ta rihtik jehoviterji bojo nazaj ostali, hoda ksokt. Te nah šele bo ratala jeho-

Jest scer ta narrajs gledam use gore ud spodi gor, sm pa useen iz duša in telesam pr Planinskim ferajnu, ke se lohka bi pucen vozm iz vlakam. Takh nas je u naš metropol pu ta malem eneh petnajsttauzent. Ampak na Dan nastaje nas pa ni blo u parad nker za videt. Edn izmed našh članou, ke ma u ferajnu funkcijsa, je ta abstinenca pujasnu na ta način, de je puvedu, de u našm statutu taka parada ni nker predvidena. Mene je blo pol precej sram, pa sm žen reku, nej susedam puve, de mene ni več pr tistem ferajnu.

Za Bežigradam stuji na glaun cest en tak kiosk za cajtenge, ke se ga še pred vojnu puštal. Ta kiosk je pa nekam sabotersk razpoložen napram nadašnem tisku, pa raj najlonce pupraula, kt pa de b cajtenge prodajou. Menda se buji, da b ga pu henkoptersk prefurmal, če b se za cajtenge odloču?

Beu kufe u »Emon« stane dva kuvača, pr Slon pa 14 dinarjou. Če bote šefa prašal, za kuga je tku drag, vam bu prec pujasnu, de se na ta način krije stare deficite. Sam če se na bo na ta furm frišnga nabrau?

Pr »Vitaminu« u Lublan sa se udučil, de pristopja u društvu rejcov ta malh živalc, ke sa se že tku navadi na pudgance, ke na marejou nikamr na ukance. Prauja, de Vitaminu snaga ni čist né draga in de te pr takm Vitaminu usa

VITAMIN
ZASTOPSTVO
BIH

vola za kakšna vita mine. Scer pa tku zgleda, de jim bo kmal use skp segnih, razn tistih flaš, ke sa jih začel zdej zbirat še predn sa dubl za tu kakšn duvulejne. Če ma kdu kakšna takšna flaša, ke b blo not kej cijankalija za pudgane, nej ga kr ke prnese, bo za flaša nekej dubu. Zdej boja firma mende prekrstil in se boja imenoval »Pr ta debel pudgan«.

Pr Narodn bank so zlo dolg ugibal, al bo stopna ene akumulacije 75 al pa 110 procentou, pa sa tud takšna pr usm ugibajnu jemal. Zdej se pa te stopna sam 50 procentou, pr bank se pa nč na sliš, de b dal tistm kej nazaj, ke sa preveč plačal. Tu bo treba gvišnu pisat u fond »stigit«.

Tole pismo prvič pišem, ljuba Frančka, v Toti list, kar bilo je zdaj med nama, naj gre v javnost, da bom čist.

Nič na skrivnem ne pisari, ljuba Franca, od sedaj, kar nam včasih jezo skuha, »gvišno« spada na ta kraj.

Ti si zadnjič mi pisala, da je lepše zdaj pri vas, ko ste uro naravnali, ki vam kaže boljši čas.

Potemtakem v zadrugi kmet sprošeno bo živel, bolj bo priden, bolj bo delal, več od tega bo imel.

To ste pametno sklenili — to že moram Ti priznat, če bo kdo zdaj škodo delal, kmalu si bo zlomil vrat.

Kljun:

Lokalna krika

Muza moja vam opeva vse dogodke tega dneva. Muza moja je lokalna, včasih skorajda banalna. Zgodbice vse registrira, med primeri ne izbira. Če kdo dela samomor, spada — jasno — v moj resor. Če živi kdo na koruzi, ta objekt je moji Muzi. Če ima kdo dolge prste, pride hitro v moje vrste,

vsi prepiri, karamboli, moje Muze so simboli. Vse razprave in obsodbe, amaterske nočne godbe, kvartopirci, špekulanti, saboterji, zabušanti, vsi prekrški higijene, ljubosumja nežne scene, vsa početja nemorale, deklice, ki so propale, tihotapci in pijanci, to so moji stari znanci.

— Sluvenjavim tož Lblanavin! Pa kar za dva meljonočka! Sluvenjavim prau, de ma škoda, ker se guvari, de je Lblanavin za ena figa, de se pa misl, je tu Sluvenjavim. Men se pa tku zdi, de je še ud Noeta sm, le ta narboš Trtavim.

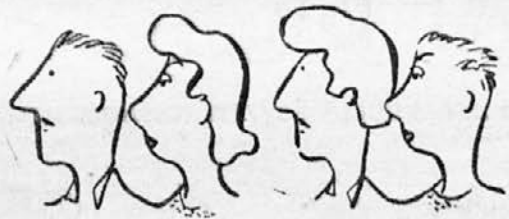
— U elitn slaščičarn »Slon« maja usak dan na zalog tri vrste tort, pa ene vrsta kremšnit. Pr bi neelitnih slaščičarnah maja pa hudič ve za kuga! več sort melšpajza. Menda zatu, ke maja tud bolša kvaliteta.

Lublanske pekarnje sa se na MLO prtožile izpod peresa enga biušga emelojuca, de nisa za predlagana decentralizacijsa, ke sa ja hotl pr MLO zatu uvest, de b zrasla kvaliteta in de b takšna manjša pudjetja pol konkurirala iz večja izbira in iz kakovostja. Tist peru je napisu, de b tku nastala — kapitalistična konkurencja in de je boljš, de tku ustane kt je. In tku bo Lblana spet že neki časa hrustala tipizirane zemlje, kiflice in solčstangline.

Lublanske paradajze pošiljajo iz Lublane podjetja u Beograd, Tuzla in na vem še kam. Mende jih je ceu jug že pouhn. Tom dol se tem tipičn lublanskim sadežu zlo čudja, ke ga nsa še nikol vidl. Zdej sam še tu manka, de začneja iz Tuzle u Lublan lfrat trnousk zele.

Za dons bo zadost. Men je tku vroče, de se m res še muđi na en spricer. Jutr grem pa za neki dni na dopust, ke sa pakojnina zvišal. Moj naslou bo du petnajstga avgusta: Rožnik, preci za Čadam, vila »Koc pod hruška«.

NEKDAJ IN DANES

On Ona On Ona

ZOBARJEVO MASČEVANJE

»Kakšen poklic imate?«
»Karikaturist.«
»Dobro; zob vam bom torej tako pulil, kakor to rišejo v humorističnih listih.«

V St. Janžu pri Velenju celo butalci so doma, ki so na vso moč stražili, da jim cerkev ne bi ušla.

Mošt so pili pred oltarjem in razgrajali vsevprek pa so jih možje postavle hitro diali v pravo klet.

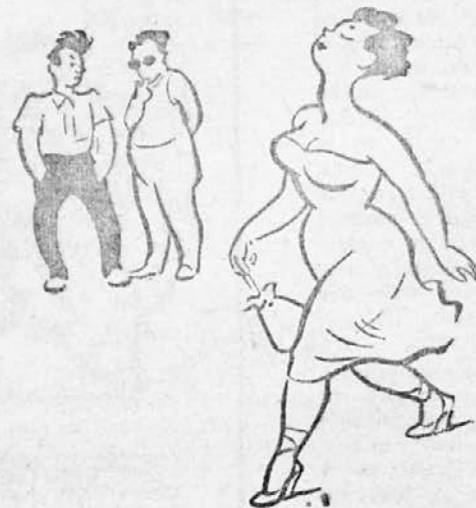
Kaj je škof iz Maribora tam pri birmi govoril, pa iz Vestnika je znano, da je spet svoj žolč izlil.

So pač birme zdaj pripravne, kjer lahko vse govoriš, ker na kakem drugem mestu usak bi rekel: »Ti me piš.«

Jaz že pravim, ljuba Frančka, nama nič ne bo ušlo — piši hitro in veliko, težko čakam že na to.

Mojih stihov so junaki, vsi pokvarjenci, bedaki, patološki tipi zlobni, birokratični puščobni, svojeglavi referenti — mojih verzov abonenti. Le naj se mi kdo še muza: pisana je moja Muza, živa je in stvarna tudi, nanjo ne bodite hudi! Bičajmo le vse napake, ko nekoč bo iz kloake vsa umazanijsa stekla, pa bo moja Muza rekla: »Zdaj dovolj je grdobijsa, svetlo sonce naj zasije!«

OBLEKE NA OBROKE

— Poglej, tole obleko je kupila moja žena na obroke.

— Res? kateri obrok pa nosi sedaj?

NEVERJETEN SLUČAJ V GOSTINSTVU
(Vsaka podobnost s katerim koli lokalom pri nas v Sloveniji je izključena)

— Tovariš upravnik, s tem gostom nekaj ni v redu!

— Zakaj?

— Naročil je kozarec vina in ko sem mu ga prinesel, je zahteval še vode, da ga razredči...

UŽITEK

Županu nekega mesteca je v stari Jugoslaviji umrla žena. Župan je hotel ženo pokopati na občinske stroške. Temu pa se je uprl eden od občinskih mož in dejal:

— Oprostite, gospod župan, to ne gre. Vas bi z veseljem pokopali na občinske stroške, toda ženo...

ZDRAVNIŠKI NASVET

— Preveč se razburjate, dragi moj! Nimate teka; karkoli pojedete, vam ne odgovarja! Tu ne pomaga nič drugega, kakor da kupujete vedno le v poslovalnicah trgovskega podjetja »Gruda« v Mariboru. Tam boste dobili najfinejšo delikatese, prav gotovo se vam bo povrnil tek. Kvaliteta je odlična in pri prvovrstni postrežbi ne boste imeli razloga za razburjanje... Torej — »Gruda« — Maribor!

Nageljčki

Oni dan je zaprosil za premestitev. »Kamor koli iz Maribora!«, je napisal v prošnji. In ko sem ga vprašal, zakaj se mu je Maribor tako zameril, je začel:

»Menda se še spomniš, da si mi prejšnjo soboto odstopil dve karti za koncert 'Tamburice'. Ves vesel, da bom lahko presenetil z njima ženko, ki tako rada hodi na koncerte, sem jo objel že med vrati in dejal: 'Poglej, srček, kaj imam zate v žepu!' In ko je izvlekla iz žepa obe karti, je vsa srečna zasepetala med poljubom: 'Kako si dober, Mirko! Vede la sem, da ne boš pozabil na najino obletnico!' Strela! Kar vroče me je spreletelo: danes je vendar najina obletnica poroke! Ona pa je nagajivo podrgnila nos sek ob moje lice in začela: 'In nageljčki?'

Obupano sem izmaknil pogled, in glej: zagledal sem tisti dve karti v njeni roki in v glavo mi je padla rešilna ideja: 'Nageljčki? Veš, ljubi ca, žal mi je, ampak v nobeni cvetličarni jih ni sem mogel več dobiti. Saj veš, organizatorji koncerta in naša kulturna publika so že zjutraj pokupili vse rože za te ameriške študente... 'Res?' je zavriskala ženka. 'Vidiš, jaz sem se pa bala, da se jim bo zgodilo tako, kot se je zadnjič Franciju, ko je gostoval v Mariboru, pa sem jim kupila majhen šopek Cedaj pa, ko vem, da bodo dobili morje cvetja, se raje ne bom osramotila s tako majhnim šopkom!'

Vse bi bilo v redu, če ne bi bilo tistih prekletih kart. Tako pa sva šla na koncert. Užival sem v glasbi, užival v lastni iznajdljivosti. Ko

so se pa pojavili na odru s tistim mikroskopskim šopkom, me je ženka premerila s pogledom, ki bi ubil tudi vola. No, drugi dan je odpotovala k svojim...

Sedaj menda razumeš, zakaj se mi je Maribor zameril.»

NA BOLGARSKI MEJI

Bolgari so iz obmejnih vasi izselili vse »nezanesljive«, komuniste pa oborožili, da bi preprečevali pobege čez mejo.

»Ti, Vančo, na koga paziva pravzaprav mi dva, ko sva pa ostala sama v celi vasi?«

MED BOLGARSKIMI PISATELJI

»Ej, Dimitrij, zakaj se nisi rodil kot Rus! Potem bi jaz lahko vsaj prevajal tvoja dela v bolgarščino!«

IZ SOFIJE

Dve stenici na izprehodu:

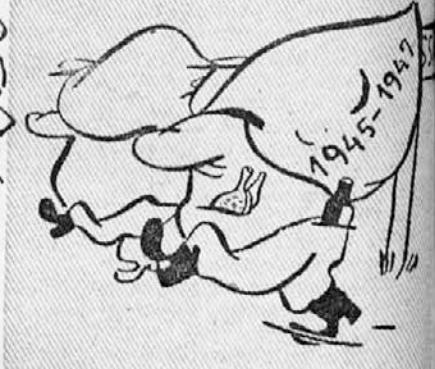
»Če bo šlo takole dalje, se kmalu ne bo več dalo živeti!«

»Kaj, če bi se preselile h kakšnemu tujemu strokovnjaku?«

»Mani ti to! Ta bi še tebi izpil kri!«

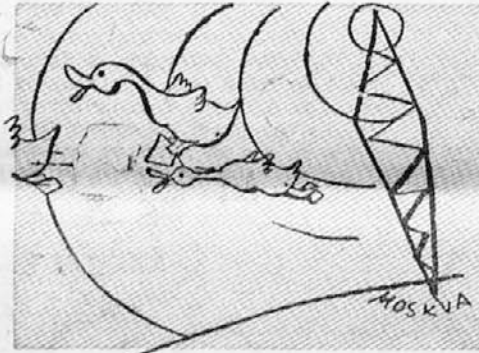
PO OLIMPIADI V ZSSR

»Sinko, da mi ne zineš več kakšne o no gometu! Nočem imeti nobenih sitnosti!«

IGRA SE JE PRICELA

INICIATIVO IMA SOVJETSKA ZVEZA... IZSILILI SO VODSTVO

PUBLIKA NAVDUŠENO APLAVDIRA

SOVJETI NAPADAJO PREKO KRIL...

... IN SREDNJEGA NAPADALCA

TO JE BIL DOSLEJ NAJLEPŠI GOL! V ODMORU IGRA GODBA NA SOVJET-SKE NOTE

PO POLČASU SOVJETI MENJAJO PROSTOR...

...ZE STRELJAJO, STRELJAJO, LJAJO — BREZ USPEHA!

Komičen zagovor

»Obtoženec,« pravi sodnik v mestu Leedsu na Angleškem tatu, »vdova Dicksonova vas toži, da ste ji ukradli svinjo.«
 »Res je,« odgovori ravnodušno tat, »tega ne tajim.«
 »Kaj ste napravili z njo?«
 »Zaklal sem jo.«
 »In potem?«

»Pojedel sem jo.«
 »Pa se zaradi tega prav nič ne kesate? Ko pride sodni dan in boste stali poleg gospe Dicksonove, kaj boste storili?«
 »Oprostite, ali bo na sodni dan tudi svinja tam?«
 »Prav gotovo,« je odvrnil sodnik, ki ni opazil pasti.
 »No, gospod sodnik, tedaj porečem vdovi: Gospa, tu imate svojo svinjo!«

Dopisujte v TOTI LIST!

IDEJNOST NAD VSE

Prince Pacelli, nečak Pija XII.:

»Ej, da je Judež takrat vložil tistih 12 srebrnikov v delnice naše letalske družbe, bi ga stric danes gotovo proglasil za idejnega vodjo svete cerkve!«

KOMENTAR

»Ali že veš, da so v Italiji posneli film o Piju X.?«

»Hudiča! Katera pa igra njegovo ženo?«

ODMEV FARUKOVE ABDIKACIJE...

V Moskvi: »Ali nima tovarišč Stalin tudi sina?«

V Londonu: »Škoda, da mali Ahmed Fuad še ne zna podpisovati pogodb!«

V New Yorku: »Kam neki je Faruk naložil — zlato?«

V Egiptu: »Ideja z malim Fuadom pa je res vredna kakšnega Ali Vic Maher paše!«

Peter II. Emigrantski: »Ali ne bi bilo dobro poslati ponudbo za vzgojitelja malega Fuada?«

Sola z zaprekami

Bilo je to nekje v Dravski dolini...

Sola je postala tam tesna in niti otroci niti učitelji nimajo več prostora. Nič ne pomaga treba bo prizidati šolsko poslopje in poslopje za učiteljska stanovanja.

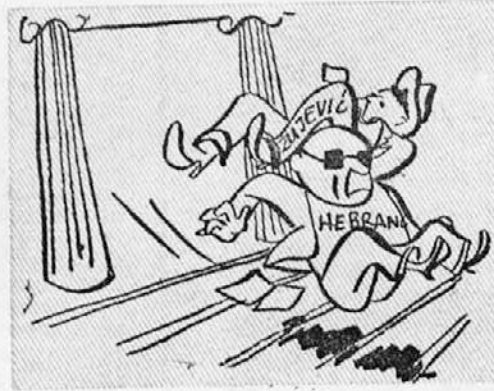
Računali so, gledali, premišljevali. Ne gre drugače, kot da postavijo del teh poslopij na sosednje zemljišče. Soseda pa sta dva — eden od njih je župnik. Zato so šli k dekanu.

— Seveda, kajpak, zidati je treba, zelo pravilno, zelo pravilno, je dejal gospod dekan. Le naj se otroci učijo! In učitelji morajo seveda tudi nekje stanovati, kajpak! Samo z župnijskim zemljiščem ne bo nič! Tudi z zamenjavo ne!

Možje so zavzdihnil: — Kaj naj storimo? Drugi sosed je mnogo zemlje izgubil že zaradi nove hidrocentrale, med vojno je bil izseljen, pa še to in ono... hm... Prav zato bi bilo bolje, če bi župnijska zemlja... proti zamenjavi seve... Župnija bi dobila zemljo drugje...

— No, prosim, je popustil gospod dekan, jaz lahko pišem na škofijski ordinariat. Toda zagotovo vem, da bodo odbili... zagotovo... Sicer pa — tudi župljani, moji ljubi župljani, ne bi nikoli dovolili, da bi se jemala župnijska zemlja kar tako, za kakšno šolo ali karsibodi... hm... Vprašajte sami može, dragi moji, vprašajte sami...

Tedaj so pa dejali obiskovalci: — Saj so nas k vam poslali, gospod dekan, prav ti vaši župljani...

JUGOSLOVANSKA OBRAMBA SE JE ZNAŠLA SOVJETSKI NAPADALCI POKLJAJO — MIMO!

JUGOSLOVANI SO IZMENJALI DVA IGRALCA...

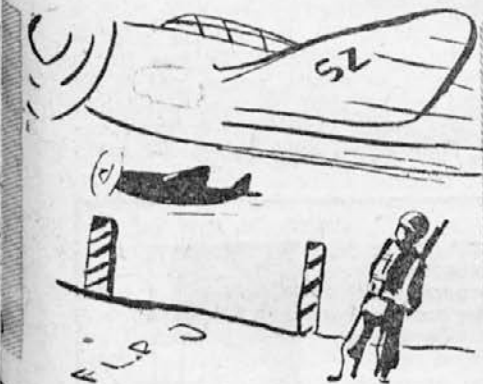
... PREHAJAJO V PROTINAPAD... SO ZE PRED GOLOM... GOOOL! 1:1!

... ALI JUGOSLOVANSKA OBRAMBA DOBRO ČISTI SVOJ PROSTOR

SOVJETI SO NAPRAVILI GROBO NAPAKO

NAŠI STRELJAJO ENAJSTMETROVKO — NEUBRANLJIVO — GOLI 2:1 ZA JUGOSLAVIJO!

SOVJETSKA ZVEZA SKUŠA NA VSAK NAČIN PREITI V VODSTVO IZ OFSAJDA

ZAČELI SO Z GROBO IGRO...

...TODA JUGOSLOVANI IGRAJO MIRNO, PREMISLJENO, Z GLAVO — GOLI 3:1! BRAVO!

PREZGODAJ

Zvonec je zapel, bil je klepar. »Je pri vas pokvarjena kopalnica?«

»Vendar ste prišli,« je rekla gospodinja nejevoljna. »Že pred dvema dnevoma, to je bilo desetega, sem poslala po vas, pa ste šele danes prišli!«

»Obžalujem, potem pa nisem prav prišel,« je rekel možak in zopet zaprl svojo torbo. »Podjetje me je poslalo k tistim, ki so že devetega telefonirali.«

Računska umetnost

Učiteljici je pisala mati učenca: Draga tovarišica! Prosim Vas, da ne daste mojemu sinu nobene domače naloge več. Računska naloga: Koliko časa potrebuje človek, da pride 50-krat okoli mariborskega gradu! je imela za posledico, da je njegov oče izostal en dan od dela in je seveda tudi mezda izostala. Potem pa, ko je grad 50-krat obšel s štoparico, ste ocenili, da je rezultat napačen.

REDKVICE

Mlada žena je spomladi pokazala svoji prijateljici svoj vrčiček — svoj prvič obdelani vrt. Na gredi so bili majhni zeleni kupčki in prijateljica je vprašala, kaj je to. »To so redkvice,« ji je mlada žena ponosno pojasnila.

»Zanimivo,« je pripomnila prijateljica, »toda vrtnarji jih sade po navadi v vrstah.«

»Kaj res?« se je začudila mlada žena. »Branjevcji jo pa vedno prodajajo v svežnjih.«

Mučeniška diskusija

(Prosto po Prešernu)

Učenec:

»Da zdaj, ko se je laški tisk razpisal, da si zaslužil mučeniški venec don Dagri je, ki jo je v Trst pobrisal, ker bil, Modest, tvoj veren je učenec, ne čudi se, da noč in dan me muči: kako bi tudi jaz postal mučenec? Zato me, ... apec Rima zvest, pouči: kaj za razvoj storim naj duše svoje, da avreola zraste mi na buči?«

Modest:

»Ak' so mučen'c postati želje tvoje in vest krščanska to ti narekuje, poglejva najprej, če imaš pogoje, ki kánon naš za to jih predpisuje. Najprej, seve, mučenec vsak duhovne kvalifikacije za to pač potrebuje, zadosti niso šole mu osnovne. mu čisto druga je potrebna hrana: revije versko-gangsterske strakovne in Dučerja »Fasizma dela zbrana«, da psok obožati si besedišče, nato pa »alma mater italiana« vstop dovoli mu v CLN svetišče, kjer kler vohunski koran poučuje...«

Učenec:

»Potem menda ljubljansko semenišče za tako vzgojo pač ne zadbstuje?«

Modest:

»Nikar mi take, ljubček, ne budali! Mar mi volkuljin tam ne pastiruje? Mar niso tam se sami gadje zbrali, ki so mučenecv morje že vzgajili? Mar niso belčkov nam na kupe dali, ki vero so v orožje spremenili?«

Učenec:

»Ljubljanski lemenat, ti naša dika, kaj bi brez tebe sami mi storili! Ti vzgajaš lile nov, borca-svečenika, ki norme vaticanske izpolnjuje, ti mu pogoje daš za mučenika, kaj narod naš ti vse že ne dolguje!«

Modest:

»Za rang mučenca poleg teorije naš kánon tudi prakso predpisuje, da kandidat vsestransko se razvije in da aktivno v boju sodeluje za zmago stolice hierarhije.«

Učenec:

»Povej mi, sveti mož, če zadostuje namesto prakse mi sodelovanje v vrstah bele garde, ki za tuje bila je interese hlapčevanje?«

Modest:

»V staž mučeniški, ljubček dragi, šteje se dvojno takšno ti udejevanje, ker s tem boriš za Rima se ideje, ki cerkev jih je od nekđaj učila in ki za podelitev reda veje so palmovce najlepš' priporočila. Kdor kri, sev, ne svojo, rad žrtvuje za zmago cerkve in vsa naročila iz CLN in Vatikana izpolnjuje, kdor tujcu raje kakor ljudstvu služi in zanj obrt vohunsko izvršuje, kdor s starimi fašisti rad se druží, si A al' B al' C kategorije mučenecv venec lovorov zasluži!«

Učenec:

»O blagor mi, da poleg teorije še dolgoletno prakso posedujem, da najmanj za vse tri kategorije pogoje mučeniške izpolnjujem!«

Modest:

»Ponosen sem zelo, da za učenca lahko te svojega še imenujem, zato za dveh kategorij mučenca ti zaenkrat insignia darujem. Alcide, za gospoda brž dva venca!«

Učenec:

»Za to se ti najlepše zahvaljujem, in še v bodoče ti z »romana fide« služiti pasje zvesto obljubujem.«

Modest:

»O, zlati vek zdaj cerkvi rimski pridel!«

Kaj je bolj prijetno kot...

Gotovo sedeti v prihodnjih dneh v kinu UNION, MOSKVA, SLOGA ali celo v letnem kinu TIVOLI in BEŽIGRAD ter gledati naslednje filme:

LJUBICA IZ VERONE — franc. film,

KOBILICE — amer. film,

IDOL — franc. film,

TEREZA — amer. film,

SLAVČKI V KLETI — franc. jun,

SMOKY — amer. film,

PROSTOR NA SONCU — amer. film,

POVRATEK V ŽIVLJENJE — franc. film,

ČLOVEK Z DIVJEGA ZAPADA — franc. film,

TARZAN MED LOVCI — amer. film.

NOVA FRIZURA

»Kako naj vas ostrižem?«

»Tako, kot so drevesa v mariborskem drevo-redu pri otroškem igrišču.«

»Torej na balin?«

»Ne, ampak tako, da ne bodo lasje več rastle!«

KULTURNI UŽITEK

— Kako vam je bila všeč zadnja operna premiera?

— Prvi dve dejanji je bilo krasno, le pri tretjem so me motili

— Kako motili?

— Zena me je prebudila...

OD VIŠNJE GORE TJA DO KOLPE

PRIMSKOVČANI so pa »noble«, ko prejemajo pošto kar postnoležeče na kmetijsko zadrugo. Zato pa tudi vedno čitajo dobro »zaležane« časopise, ki so stari tudi po štiri dni. Ni pa res, da so o začetku vojne na Koreji zvedeli šele prejšnji teden, kot to trdijo zlobni jeziki!

NOVOMEŠČANI so na svoj prvi draginjski razred, ki so si ga priborili z velikimi mukami, zelo zelo ponosni. Sicer pa to tudi ni majhna reč! Kar pomislite: s polno mero skrbi, neštetimi telefonskimi pogovori, svežnji naročilnic in precejšnjimi prevoznimi stroški so naposled le uspeli uvoziti iz daljnih krajev biago, ki ga imajo na pretek v lat. tovarnah — le da ceneje! Novomeški nabavljalci se pač ne dajo poceni ugnati, kajti: visoke cene — visok standard!

KURJEVAŠČANI se na veliko bahajo s tem, da pri njih 1 kilogram ne tehta točno 1 kilogram, temveč nekaj manj. Torej — upravičena domišljavost, kajti tako donosne težne posebnosti menda nimajo nikjer na svetu. Toda v Novem mestu in Mokronogu se utegnejo vseeno na njihov račun vsak čas razpočiti od smeha. »To ja nič ni v primeri z našo posebnostjo! — v eni sapi vneto zatrjujejo in se trikajo na prsa. — »Kurjevaščani bi od bahavosti prav gotovo že znoreli, če bi imeli vsaj eno trgovino, kjer je takšna in takšna ura kar 1450 dinarjev več vredna, kot prav takšna in takšna ura v Kočevju!« Hm, Kurjevaščani, kar v metropolo jo mahnjemo, tam lahko z našo lažjo kilo hitro nadoknadimo prav vse pri tehtanju doslej zgubljene ure.

KONJSKE DIRKE. »Prekletu smolo sem imel zadnjič v St. Jerneju. Najboljšega konja sem imel, pa sem zgubil.« — »Potem pa tvoj konj ni bil ravno najboljši.« — »Kaj? Da bi ti le videl, kako je druge konje gnal pred seboj...!«

BOŽJI ROP storiš, če ubiješ koloradarja v nedeljo, učijo terejtalke je Mirne peči. O tem, ali si teš, če ti pred obhajilom koloradar sam zleze v usta in ga pri tem požreš, pa si še niso na jasnem, ker še čakajo na pojasnilo svetega očeta.

OBLAST BI SE RADA ŠLA. Fronta iz Ostroga pri Šentjerneju pa nima za to niti gasilske legitimacije, niti gasilske štampiljke. Človek bi jim tega še ne zameril, če ne bi že poveljnik Cekuta enkrat jasno postavil, da je najvišja stopnja demokracije diktatura gasilcev! In ker imajo gasilec legitimacijo za oblast, potem pač lahko zaplenijo sadni vrt za svoj dom in tudi lahko odločajo, ali naj gredo gasilci na državne volitve ali ne. Hudiča, ali smo oblast, ali samo gasilci?!

Zdaj z nama konec je, predraga nogavica, strašanska nama tu res dela se krivica. Tam v Mariboru, glej, dobiš blagajne take, ves svet po varnosti jim nima več enake.

Industrija kovinskih izdelkov

OBRAT BLAGAJN

MARIBOR, CESTA ZMAGE

ABDIKACIJA

Faruk dal slovo je kroni, šel v Pariz je z milijoni. S tem je osrečil Egipčane in — pariške kurtizane.

V AMBULANTI podjetja »Veriga« v Lescah je v zadnjem času zlezla na oblast navada, da pacienti najprej dobe prašek, takoj nato pa še izvod vaticanske literature. Brezplačen je drugi del zdravila.

»GRADIS« na Jesenicah sprejme takoj v službo več rokoborcev, boksarjev in mesarjev z večletno prakso. Zasluzek dober, pretepi na dnevnem in nočnem redu, stanovanje po dokazanih sposobnostih in ocenjenih uspehih brezplačno. — Pohižite!

HOTEL »POSTA« na Jesenicah napoveduje vsem gostinskim podjetjem v državi tekmovanje v naslednjih točkah: 1. Kdo bo imel dražjo hrano; 2. kdo bo imel bolj suhe abonente; 3. kateri upravnik se bo ob nenehnem jamranju najmanj pretegnil; 4. kdo bo prvi prispel na kant.

V ČESNJIČI pri Srednji vasi v bohinjškem kotu vzorno skrbe za zdravstveno stanje kolaradskega hrošča. Na oglasni deski visi v opomin vsem mimoidočim napis: »Danes popoldne je obvezen pregled kolaradskega hrošča.« Pač vsak po svoje, Bohinjci pa s svedrom...

KURJEVAŠCAN upravičeno joka, podnevi ni vode, ponoči ne toka. Poleti ni lune, pozimi ne sonca, prahu pa trenutno brez kraja in konca.

MI SE IMAMO RADI (AL' PA NE)... Ko otrok si v »Kašti« sam nekaj kupuje, takole Kerštajnova ga izprašuje:

»Al' hodiš kaj k šmarnicam, mali, in k maši?«
»Ne, taka navada v družini ni naši,«
ji reče fantiček, z očmi jo prebada,
a ona srdito: »Te nimam nič rada!«

KER LETOŠNJI DOTOK GOSTOV NA BLED daje upanje, da bo drugo leto dobiček hotelov Dresregel letošnje desetmilionjsko zgubo, so hotelski direktorji urno izkoristili priložnost in si dali narediti krasne nove obleke. »Obljubljeno sezono« je pač treba navdse dostojno pričakati. Stroške za reprezentativen izgled dostojnih mož nosi skupna blagajna Združenja v izgubi in likvidaciji.

KAKOR VSA TURISTIČNA MESTA, tako se tudi Bled trudi, da se kar najbolj razvije v turističnem in kulturnem pogledu. Da bi se številni gostje čim boljše počutili, sveti cestna razsvetljava samo do polnoči. Solidni ljudje tako hodijo prej počivat, ostalim je pa tema pogodu. Da bi pa ne bil prihranek na razsvetljava v proračunu prevelik, tu pa tam prižgo kako luč že ob štirih popoldne. — Za še večji užitek obiskovalcev Bleda pa so poskrbeli merodajni z ureditvijo muzeja na otoku. Posebno pozornost vzbujajo zlasti 200 kilogramov težak spomenik, ki so ga shranili kar v jezeru. Da bi se izkazalo spomeniku posebno čast, ga je od Ljubljane do Bleda spremljal sam tajnik. Kamen pa tega ni razumel. Vožnja z avtomobilom mu je še nekoliko ugajala, ko pa so ga peljali čez jezero, je le spoznal, da gre za res. Hotel je pobegniti, a je tako nerodno štrbunknil v vodo, da se ni mogel več iz nje skobacati. No, tajniku se je to zelo zamerilo in ga je kar pustil v hladni vodi. Mislil si je: čez kakih 50 let morda Bled ne bo poznan po zgodovinskem muzeju na otoku, marveč po končno odkritih ostankih rimskega naselja na dnu jezera

STROGA DIETA

(Zgodba, katere podobnost z mariborsko bolnišnico je lahko samo slučajna)

Bilo je hudo. Teden dni sem ležal v bolnišnici in dan za dnem sem dobival meso. Meso za kosilo, meso za večerjo.

Prišla pa je nedelja — nenadoma ne dobim več mesa... Navadil sem se nanj in vprašam, kako to?

— Ne smete jesti mesa, dragi, imate strogo dieto...

— Toda ves teden sem ga dobival — za kosilo in večerjo!

— Ze, toda prej smo ga imeli preveč...

In da veš!

Kosti in staro železo zbirajo pri ODPADU!

V Ljubljani — Parmova 33, in Mariboru, Kranju, Celju, Pivki, Novem mestu. Poslovalnice in skladišča pa v vsakem okraju!

Pa začnimo pri Planini: tam zabavo so imeli, na katero od povsodi sladokusci so hiteli.

Saj za lovsko to zabavo je bila reklama taka: vsak dobil bo v izobilju tam pečenega srnjaka!

Ljudstvo sline je cedilo, do večera je čakalo, kdaj po divji bo pečenki na zabavi zadišalo.

A krčmar z glavo je majal in je stokal: »Smola, smola!« Ljudstvo končno je dobilo — ne srnjaka — ampak vola!

Vol srnjaka nadomestil na tej lovski je zabavi. A srnjak še zdaj se smeje lovčnem zdrav in čil v goščavi.

Na Tržaškem aleali so pa kozla ustrelili, da so laškim črnim srajcam Trst v upravo izročili.

Te prijateljske se geste bodo še kedaj kesali, saj, kot vemo, Italijani večkrat so že koga izdali.

V Kraščah pri Postojni imajo silno oblastnega Možeta, ki združnikom klofute že kar na debelo obeta.

Dobro bi bilo, če vedel bi ta preoblastni Jože, da dandanes take odnose, se imeti več — ne može!

Čas bi bil, da na Tolminskem za čistočo poskrbijo, parke, ceste in grobove da si končno uredijo.

Res je, da tolminska kraja so privlačni za turiste, res je pa, da take kraje treba je držati čiste!

Malo volje, malo dela, pa se vse bo uredilo, samo da pri MLO-ju se kaj v roke bo pljunilo!

Kdaj Zadržni dom postavljen v Bovecu bo, ni prav nič znano, dasi že grmado kamna tjakaj imajo pripeljano.

Kamen čaka že dve leti, pa še nič se ni zganilo. Saj se je že skoraj bati, da bo kamenje segnilo.

Kraška burja zapihala čez doline je in hribe. Drugič se pa spet pojavi, kadar najde kakšne hibe.

NEBOTIČNIKOV

resda nimajo v Postojni, čeprav bi po visokih cenah v gostinskih obratih kdo tako sodil. Pač pa so bolj znani po kraških pojavih, ki so jih zadnje čase opazili v hotelu Javornik in restavraciji na postaji, kjer voda kar sama od sebe pronica v sode z vinom. Najprivlačnejša za tujce pa je vsekakor kraška burja, ki brije ves moški spol, ker je baje dosti cenejša od poklicnih kolegov.

NAJNOVEJŠA

Polikarp, moj stari stric, nasmejan je, vedrih lic. S prvim tja na Rab odrine. Živio nove pokojnine!

OJ TI OTOK MARIBORSKI

Kaj »Radiu« tam na otoku brani, da ne bi zaigral nam »Bog ohrani«. Sicer je melodija zastarela, pa je še vendarle ni kuga vzela.

Pri karambolu rado se zgodi, da marsikdo celo spomin zgubi, pozabiti ne more pa nikdar, da bil postrežen je lepo vsekdar: ...z vsakovrstnim metriskim blagom v prodajalni

KOROTAN, Glavni trg

(bivša trgovina Majer) Trgovsko podjetje DOM — Maribor

NE TAKO, AMPAK DRUGAČE

Zdravnik: »Ali so vašega moža že kdaj preiskali zaradi sladkorja?«
Žena: »Zaradi sladkorja? Ne — pač pa zaradi srebrnih žlic.«

Vaš Cefizelj je v zadregi, da, v veliki zadregi. Ne ve namreč, kdaj bo »Toti« rekel »stop« — ni več prostora za toliko nepoboljšljivcev in nemarnežev. Nemarnežev pa takih, da bo cestni tlak v Kidričevi ulici začel pretakati žolč, tako ga »matrajo«. Najprej so ga požgečkali s krampom, potem razmetali, da so lahko ulici popravili »čreva«. Operacija jih je toliko utrudila, da se jim je menda zavrtilo. Zato pa sedaj: tlak gor, tlak dol, tlak gor... Jaz pa še zraven pri-mežiknem: delovne ure gor, denar s kupčka dol, delovne ure gor, denar s kupčka dol

No, da bomo s te strani kompletni, pa si še oglejmo tlak proti Petričku ali Čretu. Toliko je mahanja rok in nog, ko se ljudje love po natusih »skalajah«, da so vsi športni nastopi nula proti temu balansiranju. Če si kdo tam ne bo polomil nog, si jih bo pa sigurno na razriti brvi čez Sušnico pri parku. Mislim, da večjih nesreč tam ne bo, ker ne bo nihče hotel gagati v smetanasti umazaniji, ki se nabira pod brvjo

V sosesčini te brvi, v parku, so zadnjič priredili »Beneško noč«. Z ostalimi beneškimi nočmi

je imela samo to skupnega, da je krepko luknjala žepe. Nadebudni mlajši nameščenci MLO iz finančnega odseka pa so se na vso moč že vnaprej poslavljali od božanske noči z milo

nemško popevko — »Aufviederzen«. Ali ni bilo tako, rdečelična debelušnica iz finančnega?!

Take začarane stvari imamo Celjani kaj radi. Tako so tudi stavbo Tovarne hlačevine na Dečkovi cesti, ki je bila namenjena otroškim jaslim, zacoprali v začarani grad z obligatnimi netopirčki in sovami. Netopirčki so parčki, ki se med zidove zatekajo, sove pa tisti, ki kote nedograjene stavbe uporabljajo za javno stranišče. Poezija in proza...!

Ali ni to tudi »prozičnost«? Ko je celjskega opata, ki je sedaj na »letovišču«, neka uslužbenka vprašala, kaj želi »tovariš« opat, jo je on milo, kot je samo on znal, vprašal, če je tudi ona — opat. Na tihem pa si le mislim, da je po

kanonikovem vzorcu »Made of Maribor« opat iskal — opatico. Pa se je osmodil. Koreniček stržem, šlika pac, hi, hi!

Če pa ostanem pri otroških jaslích, o katerih sem malo prej govoril, pa sem mnenja, da jih v Celju sploh ni treba, ker sta to obe naši kinopodjetji. Kar poslušajte: »Mama, lulat... mama, ajat... mama, kakat...« — v vsakem času, v zboru ali unisono, najraje pa pri zadnji predstavi.

V zaprašeni izložbi Mestnega gledališča že od začetka junija visi z obledelim starim vencem — veteranom vencem — plakat »Za stanovanje gre«. Sedaj pa Cefizelj vpraša merodajne, ali se gre za stanovanje novih igralcev, ki naj bi bili prišli v Celje, ali pa gre za kaj drugega. Upam, da bom to zvedel, ker ne morem iti kakor Vohljač na dopust, to pa zaradi tega, ker ne morem kupiti posameznih gromozansko dragih delov pedala za kolo. Prodajajo jih namreč le kompletno. Če pa le dobim samo eno pedalo, se bom le odpeljal na dopust, pa ne tako daleč, da ne bi mojih Celjanov mogel prihodnjič snet pozdraviti. Vaš Cefizelj.

ZAKAJ — ZATO

— Le kako si upa ta žena kar tako na dež in sonce.

— Zelo enostavno — sama si barva obleke po svojem okusu in poceni doma z barvami za obleke AERO. Zato se tudi ne boji ne sonca ne dežja...

Celjski mali oglasi

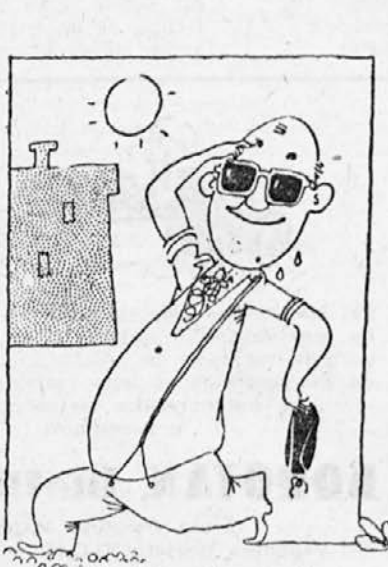
GOSTINSKO PODJETJE NA-NA V CELJU obvešča cenj. abonente in ostale goste, da bo na željo mnogih, ki jim je ugajala inozemska specialiteta — polzeva solata — v bodoče uvedlo tudi afriške specialitete: kobilice v olju, kolo-radskega hrošča v omaki in vrsto drugih. Za obilen obisk se priporoča uprava podjetja.

ALI TRPITE na prebavnih motnjah? Pomirite se!

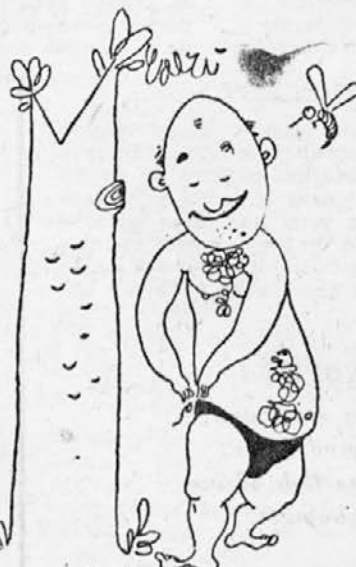
»Cegradin« prah v prodajalnah na cesti Celje-Teharje vas zajamčeno hermetično zapri! »Cegradin« vibrator na cesti Celje-Teharje pa vas zajamčeno odpre! Zato zahtevajte še danes prospekte »Cegradina« pri »Cegrad«, Celje!

FOTOATELJE »Partizan« iz Celja obvešča cenjene odjemalce, da ima na zalogi po najnižjih dnevniških cenah slike mariborskega škofa Držečnika z doživljenjskim odpustkom. V kratkem pa vas nameravamo presenetiti s slikami kardinala Spellmana, svetega Adolfa, mučenca Benitta, puščavnika Rožmana in svete Marije Egipčanske z lastnoročnim podpisom. Prodajamo tudi specialni papežev blagoslov proti moljem in stenicam. Potujoči trgovci in grosisti imajo popust! Pohitite, dokler traja zaloga!

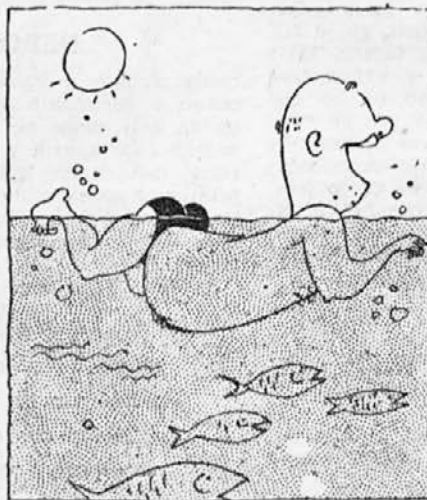
Metamorfoza v celjskem kopališču (v daljnem sorodstvu z Ovidom)

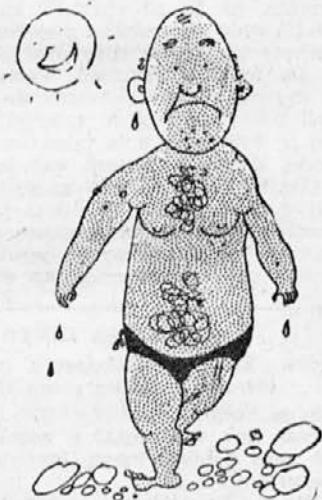
Vroči so dnevi pri nas, sonce pripeka močno, vsek si Savinje želi, tjakaj usmerja korak.

Hlačke pripenja urno, po vodi že ves koprni, hlad da prešine telo, s sebe da zmiže si znoj.

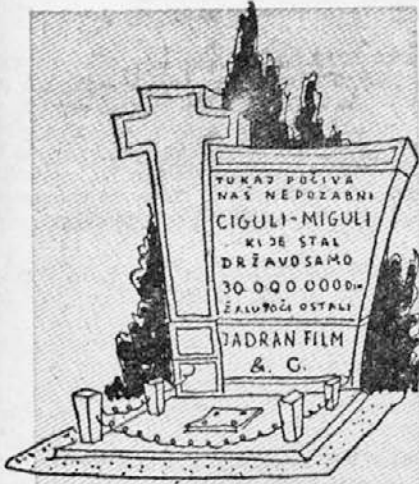

Ude od sebe moli, veselo okrog pobrcava, v vodo potaplja se cel, ne vidi nesnage v njej.

Komaj iz vode prispe, obraz se zmračí mu takoj: bel se je vanjo pognal, zamorec prihaja iz nje.

„MRTVA“ SEZONA

Ta spomenik naj kaže prerazkošen, kam embrio izrodi se — nedonošen.

In tu popotnik, glej, v predalu tem grobišče del mladih, ki hoteli nova dela bi v gledališče!

Da bi zaradi smrti njene ne moral nas kes, sta dobro knjigo nam požrla Grof in baskervillski pes.

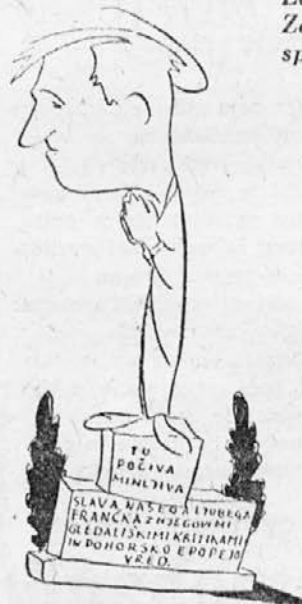
Tu kup idej, občutij, truda zdaj miruje, za njimi družba pisana žaluje, v umetnost svojo vedno še veruje. A kaj, ko slik nihče več ne kupuje.

Ta dela mladih — vse to ni še pravo! Le kdor v sedlu si, imej veljavo! Zato počivaj v miru, puntar, ekstremist, spomin tvoj hranil bo edino — Toti list!

Nekoč bil strah je — pa mu je manjkal pogum. Ko pa k strahu pogum si dodal — jima je manjkal razum...

Zakaj bi bolečino bridko še povečeval? Mar ni dovolj, da lirik s pegaza je pal...?

Tu avtor s skromno željo le vprašaj postavi: Sezona nova morda — unam — na noge te spravi...?

VOHLJAČEVE PTUJA

Zadnjič sem naznanil, da odhajam na oddih, pa — kakor vidite — sem še zmeraj v Ptuj. Poizvedoval sem za razna letovišča in zvedel, da so povsod cene za upokojece (in še za marsikoga) malo preveč krepke. Tako se sedaj odihujem kar v Ptuj in pridno študiram zgodovino našega mesteca. Pri tem študiju sem odkril zanimivo dejstvo: stari Rimljani so imeli v mestu vodovod! Pomislite vodovod! Sodobni

Ptujčani si tega vodnega blagostanja sploh ne moremo predstavljati, ker sedaj, v atomski dobi, nimamo vodovoda in smo navezani na vodnjake. Na panorami je sicer nek skrivnostni bunker, za katerega pravijo, da je važen objekt bodočega vodovoda, samo — kje je voda, nihče ne ve. Druga skrivnostna hišica se nahaja nekje med Hajdino in Strniščem. Tudi tam je menda zmanjkalo vode in dela tako napredujejo, da bo Ptuj konec tega stoletja gotovo imel vodovod — blagor potomcem!

Študij zgodovine mesta Ptuja mi onemogoča sodobni trušč. V naši ulici stanuje nek dijak, ki cele ure vadi na nekem kravjedonečem instrumentu. Če je to rog, trobenta, flauta ali fagot, še nisem ugotovil, le to vem, da bom

imel opravka s psihiatrom, če te glasbene vaje kmalu ne prenehajo. Tudi ponoči ni miru, ker pijanci prirejajo prave manifestacije z juckanjem na Kvedrovem trgu pod okni postaje Ljudske milice. Službujoči miličniki tega ne smatrajo za kaljenje nočnega miru, temveč za preleško folkloro, zaradi česar vriškajočih ne pomirijo. V nočeh med soboto in nedeljo mestece do jutra doni od juckanja, kakor bi skozi šlo gostivanje. Ubogi Šnofač, ki ima enako usodo kar se tiče poslušanja teh ponočnjakov, me je zadnjič vprašal:

— Ti, Vohljač, že veš, kakšna je razlika med svinjami in temi »aufbiksarji«, ki ponoči kričijo po mestu.

— Ne, to pač ne vem, — sem odvrnil.

— Poslušaj, da boš vedel: svinje cvilijo in krulijo, kadar so lačne, žejne in jih koljejo, »aufbiksarji« pa takrat, ko so siti, napiti in nameravajo koga »zašteti«.

Včasih tudi Šnofač kakšno pametno pove.

Naj bo za tokrat dovolj. Za drugič pripravljava s Šnofačem veliko presenečenje. Vsem, ki so na oddihu, želim obilo zabave!

Martin Vohljač, upokojenec.

TA LOV PA MORAM STAKOJ
oduriti k
SUROVINI na TRZASKO 90 v MARIBORU

TOTE uhe

SLOVENJ GRADEC. Slovenjgraški nogometarji so v zadnjih treh letih napredovali kot makloke v državi. Leta 1950 so pričeli graditi nogometno igrišče, lani so nadaljevali z urejevanjem nogometnega igrišča, letos prostovoljno delajo na ureditvi nogometnega igrišča, prihodnje leto pa imajo v programu zbiranje prostovoljnih prispevkov za ureditev nogometnega igrišča.

SKRBNI GOSPODARJI so bili člani KDZ iz Noršinec: Alojz Novak, Kolbl Anton in Jože Milset, ki so pokosili in spravili zadržno seno v svoje senike za »mršava leta«. Namesto hvaležnosti za ves trud in skrb, ki so jo imeli za zadrugo, pa jim niso zadržno pustili niti toliko sena, da bi ga bilo zadosti za — senene obkladke.

MARTINČEVA iz Zgornje Hudinje obvešča vse svoje odjemalce iz mariborskega in ptujskega okraja, da ni v žlahti s tistim martinčkom, ki so mu v Celju stopili na rep Kombinežo in bluzo, ki sta bili baje ukradeni, pa je dobila od nadangela Dolgoprstega v zahvalo, ker je prodajala rožne vence, svete podobice in slike škofa Držečnika.

KAJ JE DRAŽJE KOT ANGLESKI KAMGARN? Dvorana društva Partizan iz Šoštanja, ki stane za enkratno uporabo za domače kulturnike 8, za goste pa celo do 15 jurčkov. Res pa je, da je za isti denar večja površina dvorane kot kamgarna!

NE POZNAJO demokracije zadržniki iz Loke pri Žusmu, ker so hoteli odstaviti predsednico upravnega odbora KZ. To pravico bi imeli le nečlani zadruge, ker tudi predsednica ni bila — član zadruge!

NA SONČNI MRK se pripravljajo električarji iz Dobrne, zato si že sedaj podnevi svetijo z žarnico na oglu nasproti mlekarne. Menda se bojijo, da bi ga sicer ne videli!

BREZ DENARJA NI VINA. Zato so muzikanti šoštanske usnjarne rekli, da brez denarja tudi ni muzike. Sicer so oni zadnjič znižali tarifo, ko so za nastop godbe pri neki tomboli, ki so jo priredili v korist postavitve spomenika padlim, zahtevali le 15.000 din, 24 litrov vina in večerjo. Zaradi znižanja tarife, ki se občutno pozna v žepih, bodo sedaj dali upravi usnjarne (ki je doslej prispevala muzikantom le instrumente in obleko) ultimatum, da jim v bodoče plača tudi čas, ki ga izgube za vaje.

KOZJANCI so sklenili, da bodo odslej naprej dejansko napadli vsakogar, ki po prišel v njihov kraj, sicer nikdar ne bodo dvignili števila pravn na svojem območju od tretjine na vsaj 90% vseh pravn v celjskem okoliškem okraju. Le tako jim celjske sodne oblasti utegnejo verjeti, da so sodišča bolj potrebni kot v Smartnem.

ZADRUŽNA PRODAJALNA v Smartnem v Rožni dolini se je zavarovala proti vlomilcem na ta način, da je nalepila na okna in na vrata lepake, na katerih vljudno obvešča vse morebitne vlomilce, da je dvignila zavarovalnino od 400 tisoč na 1 milijon dinarjev.

DRUŽINSKA PEKARNA

Petrovska pekarna — strmite očetje, postala čez noč je — družinsko podjetje! Na čelu je oče kot strog poslovodja. Pomaga mu žena, sposobna od zlodja, ki funkcije tri si je kar prisvojila: predsednica je in pisarniška sila, a sin je domači pekarski učenec, pri strogem očetu ubogi mučenec. V pekarni družinska velja disciplina, doma pa pekarniška vlada vročina. Petrovska pekarna je torej družinska, zakaj ji le pravijo, da je občinska?

Če se avto tvoj pokvari,
če razbit je kamion,
nič ne jezi se, le hitro
ta zavrti telefon:

28-40

Ta avto, ki kaže vam slika ga tale, je zadnjič postal kandidat že za Zale: na lepem je crknil, sred ceste obstal je, šofer ga je gledal in rekel: »Na zdravje! Pokvarjen motor je, drobovje je gnilo, s to kračo po svet' se ne bo več vozilo!« Teda pa po cesti privozi kolega in — kakor bi mignil — se reši zadrega: kar hitro, popeljeta zbito vozilo tja k »Avtomehaniki« v popravilo. Za tako so reč tam zares strokovnjaki in kos so ti mojstri že vsaki napaki! Zda avto popravljen bo kmalu in cel, in spet bo po cestah veselo brnel!

MESTNO OBRTNO PODJETJE

„Avtomehanika“

MARIBOR, MASARYKOVA CESTA 17

Obmurski Flikač stresa svoje

V OBMURJU se sedaj svet vrti v času velikih dopustov. Eni uživajo redne dopustne tedne, drugi izredne, tretji — ti so že izkoristili oboje — pa se navadno mude na večdnevni službenih potovanjih (najraje v Dalmaciji ali kakem drugem letovišču). Se meni, Flikaču, se je kolcnilo po beli cesti, tako da sem je v vrazjem diru podurhal v LOTMERK. Bil je dan s pravo pasjo vročino, zato sem zavil najprej v mestno kopalnico. Pa ni bilo nič s čopkanjem. Vse struge so usahnile, v tisti mlakuži, ki je ostala, pa je bilo komaj prostora za raje. Drugače tovarna usnja redno skrbi za splošno osmravanje mestnih potečkov. Na trgu pa so me ustavili lotmerški birti: »Flikač, z našim kšeftom je preč! Propadamo!« so tarnali vsi križem. Z ukinitvijo mestne menze je bilo sicer nekaj izgledov (človek mora jesti!), vendar so jo abonenti raje k privatnim gospodinjam podurhali na hrano. Pa nimajo slame v glavi. Kdo bo pa dajal za košto štiri jurčke, če isto pri privatnikih dobiš za tri? Za slovo sem tarnajočim birtom svetoval, naj tistemu upravniku lokalčka, ki dobiva 13 jurčkov plače — knjigovodkinja pa 12 — malo znižajo prejemke, pa bo šlo. Ko sem v špeceriji pri cerkvi (bivša Vilarjeva) kupil kilo slamnate soli (na debelo je namreč pomešana s slamo in števami), sem še spotoma pod vüro h Klemen-

s svojo blagajničarko na dopust potegnil. »On že lahko, ko pa našim babnicam plačuje jajčka po 6.50 dinarja, preprodaja pa jih po 9!« so se hudovali vaščani. — »Kar prav vam je, ko pa mu ne upate stopiti na prste!« sem jim dejal in se spustil skozi Radgono v APACE, kjer je prav tedaj koloradar strahovito napadel vaščane. Apačanci so na mrcino čisto pozabili, zato je ona prišla k njim v goste. Na KRAPJU sem že zavil iz vasi, ko je pritekel za menoj upravnik zadruga. Rotil me je na žive in mrtve, naj mu priskrbim kakšno službo, ker se je baje zadržnikom na smrt zameril zaradi tistih 2 jurčkov, ki jih je pripisal k računu za črpalko. »Se bo že kaj našlo, če ne drugje, pod lotmersko vüro,« sem ga potolažil in jo v BISTRICE odkuril. Tu so imeli gasilsko veselico in se na vse pretege mlatili po razgretih beticah. »Kar pustite jih, to je pri nas že v navadi,« so me potolažili vaščani. Sicer pa navsezadnje niti mrtvih ni bilo, le dva dobro okleščena pretepača so morali odpeljati v bolnico. V DOKLEŽOVJU pa sem moral trem eks-zadržnikom na veliko hito voziti snopje z zadržnikih njiv. Može so pač mnenja, da bo ekonomija tako »fuč«, zato se je treba pravočasno pobrigati...

KROG — to je vas, kjer se vse vrti v začaranem krogu — množične organizacije, zadruga, najbolj pa zadržna poslovodkinja. Ženščino sem srečal z velikim bremenom madrac, ki jih je za plotovi nesla v zadrugo. »Tiho bodi, Flikač!« mi

je zabičala. »Revizija je tu, pa moram primanjkljajček pokriti!« Tako baje posluje že nekaj let — in z velikim uspehom: madrace gor, madrace dol... V DOBROVNIKU sem bil že tako nejevoljen, da sem si poiskal neko štalo. In glej — trčil sem naravnost v pol ducata mesarjev, ki so na vse pretege na čr > drli živino. V TURNIŠČU pa so šli še za klin naprej od Dobrovničanov. V štalco so namestili razen klavnice še klobasarnico. »Tako pa res ne gre, vsaj tablo bi lahko izobesili,« sem se razhudil. Najprimernejši napis bi bil »Svinjarija«.

Da sem si ogledal zadržno trgovino v MELINCIH, mi ne bo nikoli žal. Vse razloženo blago se na debelo valja v enoletnem prahu, po tleh bi lahko nabral za pol košare čikov, v olju pa je že lepa zbirka plavajočih muh. »Tu si je nesnaga gotovo polomila noge,« sem pomežiknil krmežljavemu poslovodji in — smuk — v TESANOVCE. Tešanovčani, to so vam gadjel! Imeli so zadrugo, ki se je razletela kot huda ura! Tri leta se je lepo vedrilo pod zadržno marelo, sedaj pa so se »vremena Tešanovčanom zjasnila«. Od vse zapuščine so preostali le zadržni stroji,

OBISK PRI SVENGALIJU

— ... boim ste, zelo boim, slabo se počutite... toda kmalu boste ozdraveli, zelo kmalu...

— Oh, seveda bom ozdravela, saj že imam rezervirano sobo v zdravilišču Dobrna...

ki pa jih kmetijska zadruga mačehovsko odriava. To me je tako razkačilo, da sem na KUSTANOVSKI breg prisopihal ravno v času nenavadnih dirk. V prvi rundi so dirkale z nekakšnimi capami obložene babnice, za njimi pa so se na vse viže podili trije zaprašeni dedci. »Proklete babe, boste dale naše cape nazaj?!« so grmeli na vse grlo. »V to godljo pa se čisto nič ne razumem,« sem pisnil v številna okoli stoječa

zijala. »Poslušaj, Flikač, vsa reč je v tem« — so mi dejali — »da je cerkvena občina prejela za vernike ameriškano blago. In komisija, ne bodi lena, si je izbrala najboljše, a v zameno dala ostalim doma po šupah in štalah pobrane zamaščene hlače in kijklje. Za naše siromake bo tako vse dobro, so dejali može pri koritu.« Žal pa se je vsa reč končala v njihovo škodo, kajti vaške babnice so prepoznale zamaščene cape svojih komisionarjev in da ne bi prišli vsi skup v cajtunge, se je sprožila hudičeva dirka...

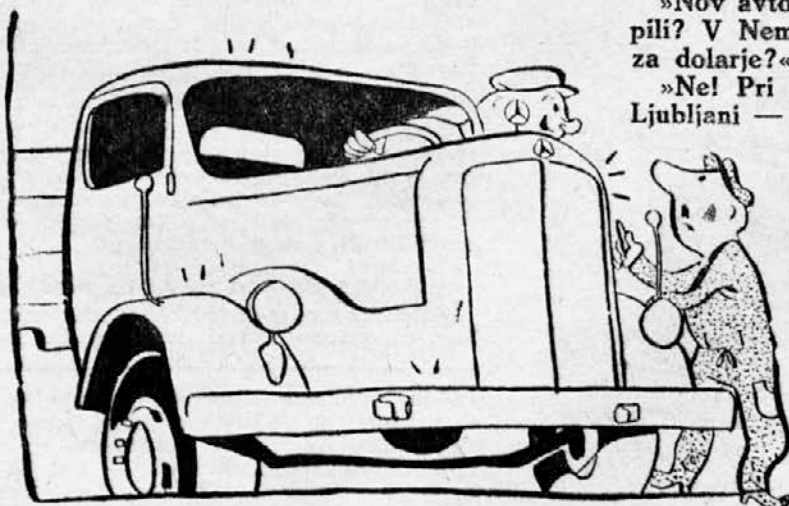
No, končno sem se v galopu zaprašil v MURSKO SOBOTO. Tu sem v Kocljevi ulici sklatil s pročelne bajte tablico z napisom »S z a b a d s á g t é r«, potem pa zavil še k Templinu. Mož sicer vodi invalidsko slaščičarno, kar pa ga ne moti, da ne bi pridno »kšeftal« še na stanovanju...

Vas vse lepo pozdravlja

FLIKAC

»Nov avto? Kje ste ga kupili? V Nemčiji, na obroke, za dolarje?«

»Ne! Pri Slovenija-avto v Ljubljani — za dinarje!«

čički pogledal. Sirotki se je pri podjetju »Tobak« izmuznil milijonček v takšno špranjo, da še sledu ni ostalo za njim...

V KRIZEVCIH (pri Ljutomeru) sem dobro uro zastoj stikal za poslovodjem odkupnega podjetja. Navsezadnje sem le zvedel, da jo je

Če srajca ti pri pr vskoči, nikar od jeze ne či, si žitce varuj in oenar in pazi le na glavno stvar:

da kupuješ blago vedno le pri
TEKSTILNI TOVARNI CELJE
Spodnje Hudinje 115, tel. 1-81.

Vlak je zapiskal in me odpeljal iz Maribora na olimpiado v Helsinke. Ob železniški proggi me je pozdravljalo na tisoče bralcev »Totega lista«, razen nekaterih športnih funkcionarjev, ker sem na glasu, da sem najbolj objektivni športni novinar v Sloveniji.

MEJA

Ker sem imel le aktovko s seboj, so me na meji preiskovali le tri ure in že sem bil v Avstriji, dasi je okoli Beljaka vse govorilo slovensko. Ko sem se temu čudil, mi je neki bivši mariborski hitlerjanec, ki me je srečal v vlaku, rekel, naj držim jezik za zobmi, ker bi me utegnili sicer na prihodnji postaji, v Spittalu, odpeljati v bolnišnico.

CONA

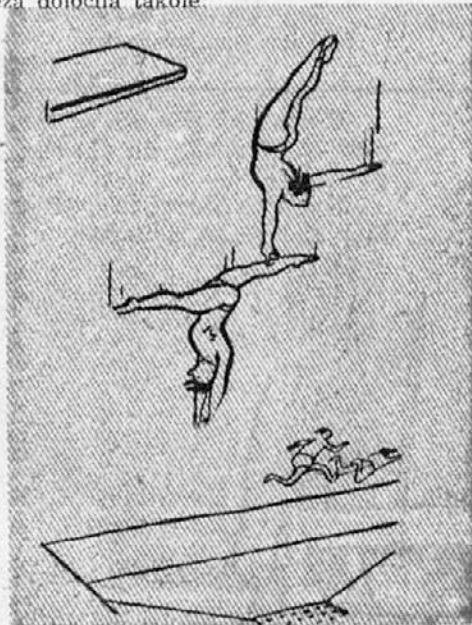
•Pri vožnji skozi Nemčijo, ko sem prehajal iz francoske in angleške cone v ameriško in obratno, sem se spomnil na košarko, kjer je sistem cone dober. Nemci pa pravijo, da je slab. Nemci trdijo da imajo Francoze, Angleže, Amerikance in Ruse radi da bi pa rajši bili z njimi v pismenih kakor v osebnih stikih.

GOLOBI, ŽELODEC, KONKURENCA

Po dolgem potovanju sem prispel v Kopenhagen. Tu sem si ogledal nekaj kmetijskih zadržug in ugotovil, da duhovščina ne pravi kot pri nas, da so zadruge hudičeva ustanova. Iz Kopenhagna sem lete! z avionom v Stockholm. Ker je bil pred enim letom tukaj mirovni kongres informbirojevskih držav, sem si v restavraciji naročil porcijo pečeni golobov, ki mi niso prav nič dobro teknil, ker me je nato ves dan bolel želodec. Natakter mi je zaupno povedal da imamo dve vrsti golobov: pohlevne, ki so okusni in lahko prebavljivi, in druge, ki stalno grulijo, se šopirijo in so težko prebavljivi. Servirali so mi golobe druge vrste.

ZAPREKE, FUNKCIONARJI, NORME

V Helsinkih sem si ogledal najprej atletske tekme. Ko sem gledal teke na dolge proge brez in z zaprekami, sem si mislil, da smo v teh disciplinah kvalitativno zmagali, ker smo nastopili res množično. Vendar mislim, da bi naši funkcionarji, ki so veliki strokovnjaki, rajši poslali na olimpiado namesto nekaterih dolgoprogašev naša dva skakalca v vodo, Dobrino in Kebra, saj denar je itak šel tudi tako po vodi. Potolažil pa me je neki funkcionar Plavalne zveze Jugoslavije, ki mi je dejal, da pač nista izpolnila olimpijske norme, ki jo je Plavalna zveza določila takole:

Po tej normi mora biti bazen brez vode.

Najnovější predlogi za nove olimpijske discipline

Da bi sovjetskim lahko in težko-atletom bila v bodoče zagotovljena prav vsa prva mesta na bodoči olimpiadi, predlagajo za tekmovanje te discipline:

- laganje na dolge proge,
- skok iz marksizma v revizionizem,
- plavanje v lažni propagandi,
- boksanje s slabšim od sebe,
- akrobacije v etru,
- metanje v koncentracijska taborišča,
- let z novinarskimi racami,
- nogomet brez Jugoslovanov...

DIPLOMATSKO PRESENEČENJE

V maratonskem teku na 42 kilometrov je občinstvo presenetil neki Korejec, ki je po pretečenih 42 kilometrih tekkel kar naprej in se ni hotel ustaviti. Zvedel smo, da je bil svoj čas član južnokorejske mirovne delegacije v Pan-Mun-Jomu, kjer se je naučil take izredne vztrajnosti in nepopustljivosti. Fotografiral sem ga.

RUSKO USNJE

Gledal sem tudi obe nogometni tekmi med Jugoslavijo in ZSSR. V zadnjih treh minutah prve tekme sem pokadil 123 cigaret. V drugi tekmi sem bil nekoliko mirnejši in sem samo robec zgrizel. Po tekmi sem obiskal ruskega kapetana moštva, ki mi ni vedel povedati drugega kot to, da je bila žoga iz ruskega usnja. Italijanski časopisi bi hoteli pomen te naše zmage zmanjšati s tem, ko pišejo, da so naši igralci profesionalci. Žal pa njihovim časopisom, ki so svoj čas pisali o slavnih zmagah njihove fašistične vojske, nihče ne verjame več. Jaz jim pa tega tudi ne zamerim, ker pomeni pojem »dober nogomet« v Italiji isto kot »švedski nogomet«, ta pa je profesionalnega izvora.

STARA NAVADA...

Italijanom navkljub smo premagali tudi Dance — 5:3. Čajkovski in drugi so igrali še boljše kot profesionalci, da bo Italijanom težko najti kako pretvezo. Pred olimpijskim nogometnim turnirjem je nek novinar napisal v italijanskem časopisu »Ultime Notizie« članek z naslovom: »Se bo povrnila Italiji zmaga v nogometu?« Tega novinarja so baje te dni zaradi neslanosti odpustili.

PRVINE

Tudi telovadne tekme sem gledal. Ko sem gledal naše telovadke, sem mislil, da vadijo prvine, ki jih še niso nikoli videli. Šele pozneje sem videl, da že tekmujejo. Za natančne rezultate še ne vem, toda prepričan sem, da se bodo uvrstili med prvo tristotico.

STARA GRČIJA IN NOVA KOREJA

V Helsinkih sem bil tudi na otvoritvi olimpiade. Med otvoritvijo sem si delal zapiske za »Toti

Izdaja Novinarsko društvo Slovenije. Poverjenstvo Maribor — Ureja uredniški odbor, odgovoren Ciril Kavčič — Uredništvo in uprava Maribor, Kopalniška ulica 6/II — Telefon 29-07 in 28-76 — Čekovni račun Narodne banke št. 6401-90-332-51 — Poštni predal 52 — Rokopisov in risb ne vračamo — Tiska Mariborska tiskarna

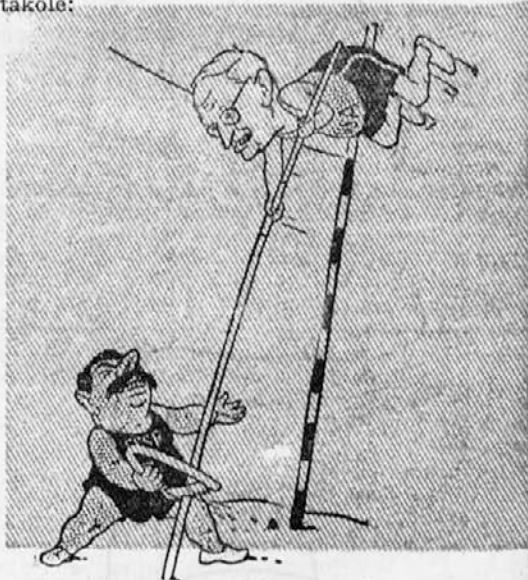
list«, posebno, ko so govorniki poudarjali bratstvo med državami. Poleg mene sta sedela dva Korejca, ki se jima je med govorom močno kolcalo. Ljudje pravijo, da kultura človeštva napreduje. Jaz v to verjamem, vendar pa mi ne gre v glavo, da so stari Grki med olimpiado prenehali z vojnami, sedaj pa se na Koreji kar naprej tepejo.

ZVEZA Z NEBESI

Po telovadnih tekmah sem si ogledal tekmovanje v skoku s palico. Zmagal je s fantastično višino (ki me spominja na cene tekstila) ameriški duhovnik Richards, ki ima po mnenju drugoplasiranega Don Laza dobro zvezo z nebese. Ko sem mu dejal, da to najbrže ne drži, ker celo naši škofje nimajo nobenih rekordov s palico, mi je odvrnil, da se najbrže ne držijo vseh nauk svetega pisma. Takoj sem se spomnil na svetopisemski izrek: »Vsaka oblast je od bogale«

SENZACIJA

Po zmagi je ruski skakalec Denisenko poljub na obe lici Richardsa. Časopisi so pisali, da je škoda, da Truman in Stalin ne skačeta s palico. Če bi pa skakala, mislim, da bi stvar izgledala takole:

VELIKO DOMOTOŽJE

Lepo je na olimpiadi, toda doma v Mariboru je še lepše. Imam domotožje po otvoritvah igrišč. Zaradi tega prebiram vsak dan mariborski »Vestnik«, za katerega se v Helsinkih kar trgajo, ker prinaša vedno prve originalne vesti. Prečital sem tudi oba manifesta, ki sta ju v »Vestniku« priobčili upravi Branika in Železničarja. Ni res, da ni res, ampak je res, da so ti naši športni klubi res idealni. Oko se mi je zasolilo, ko sem iz obeh manifestov razbral, kako zelo oba kluba skrbita, da bi drug drugega poboljšala. Nek moj podeželski znanec iz Švedske, ki je z menoj na olimpiadi, mi je dejal, da se v njihovem podeželskem trgu dogaja isto med živinozdravnikovo soprogo in ženo predsednika Društva za pobljanje mrčesa. Ko sem mu ugovarjal, mi je pokazal sliko, ki jo vidite čisto zgoraj.